

CÜNEYT ÖZDEMİR

Taraf gazatesinin [21 Eylül sayısında](#) Sevan Nişanyan'ın pervasız üslubu ile yazdığı yazıyı okuyunca endişelendim. Sevan Nişanyan Sansür hakkında yazdığı yazıyı Őu Őekilde bitiriyordu;

”Neymiş? Allah diye biri varmış, canı sıkıldıkça kitap yazarmış ama artık yazmamaya karar vermiş, pırpır kanatlı ulaklarla birtakım hazretlere mesaj iletirmiş, o hazretlere dil uzatan maazallah çarpılmış. Bu hikâyelere istemesen inanma diyorlar, tamam, ama inanmadığını açık açık söylemen caiz değildir. Nedenmiş? Müslümanlar alınmış!Doğanın boşluk kabul etmemesi gibi, bu toprakların havası mıdır, suyu mudur, özgürlük kabul etmiyor herhalde.”

Yaşadığı ülkenin ruhunu anlamayan kendine sonsuz güvenen bu zatın kaleminden çıkmış bu “özgürlük” tanımı büyük tepki yarattı. Yalnızca Taraf gazetesinin içinde yeni başlayan yazarlarını çileden çıkartmanın ötesinde eğer internet sitelerinde okur yorumlarına bakarsanız bir Tsunami'nin geldiğini görüyorsunuz.

Okuyucu yorumlarında yüzlerce kişi Nişanyan'a ana avrat düz gitmekle kalmıyor işin rengi her geçen gün değişiyor da...

Beni endişelendiren bu işte.

Hepimiz aynı Tanrıya ya da bir Tanrıya inanmak zorunda değiliz elbette. Herkesin inancı inanç dünyası kendine kalsın. Üstelik dinleri, inançları eleştirmeyeceğiz diye bir kuralda yok. Tam tersi. Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" adlı kitabı sanırım dini konulara eleştirinin nasıl yapılabileceğine dair çok güzel bir örnek. Her ne kadar Dawkins İslama yönelik eleştirilerini bir parça arka plana gizlese de bilimsel olarak Tanrı kavramını sorgulamalka kalmayıp, bilimin ipine tutunup dinleri yerden yere vuruyor. Bunu yaparken kimi zaman sarkastik olsa da tezlerini bilim adamlarına, ya da verilere dayanırken her zaman özenli ve ciddi.

Sevan Nişanyan'ın Sansür başlıklı yazısının arkasına kattığı bu gevşek, lakayit ve laf sokuşturan üsluptan çok uzak bir yerde duruyor Dawkins.

Hatta tam ters köşede.

Sevan Nişanyan'ı en son eşinin başına kendi dışkısını döktüğü korkunç olaylarla hatırlamıştık.

Anlaşılan kavanozu boca etme sırası şimdi inançlı insanlara geldi.

Bunun Nişanyancası da "düşünce özgürlüğü".

Geçen gece programıma aldığımda belki biraz bunu konuşuruz diye düşünüyordum. Ben bunları düşünürken Nişanyan'ın hayli küstah üslubunu karşımda dikilirken bulunca şaşırđım.

Nişanyan nereden aldığıını kestiremediğim bir güç ve korkunç bir özgüven ile karısının başına dışkı dökmekten, siyaseten bu ülkenin hemen bütün değerlerine sövmeyi bununla da yetinmeyip dini konularda üç satırlık mizah üretmeyi kendine hak olarak görebiliyor.

Bunun nedenini anlık bir öfke olarak değerlendiriyor.

“Bu kime duyulan öfke?” sorusuna bir cevabı yok.

Hata yaptığını düşünüyor ama özür dilemeye de gerek görmüyor.

Peki biz bu pervasız ve nobran adamın anlık öfkelerini “düşünce ve ifade özgürlüğü” olarak pazarlaması karşısında nasıl bir üslup takınmalıyız?

Hali hazırda ortalık ayağa kalkmışken bile kendi deyimi ile ‘kaşımamalı mıyız’ yoksa entellektüel özgürlük parantezi ile kendisine yeni payeler mi vermeliyiz?

Ben açık söyleyeyim bu ülkenin nabzını bir parça tuttuğumu düşünerek bu yazının hayli provokatif ve kasten yazılmış bir yazı olduğunu düşünüyorum.

Bugün konu açıldığında kibrinden küstahlığından hiçbir taviz vermeyen Nişanyan özür bile dileyerek bu meseleyi atlatırsa büyük başarı.

Ama iş artık yalnızca Nişanyan’ın üslupsuzluğu veya densizliğini de aşmış gözüküyor. Taraf gazetesi yöneticilerine internet haberlerinin altında okuyucu yorumlarına bir göz atmalarını tavsiye ederim. Amacım ateşe benzin dökmek değil, parlayan bir ateşi haber vermek.

Sayın Alper Görmüş’ün bu konuyla ilgili yazısını Taraf gazetesinde ne zaman okuyacağımızı merak ediyorum. Ahmet Altan’ın bu olaya nasıl baktığı da ayrı bir merak konum.

Sevan Nişanyan’ı başına dışkı boşalttığı karısı affetti mi bilmiyorum ama müslümanların affetmesi kolay olmayacak.

Bunu söylemek için de kahin olmaya gerek yok , yaşadığınız ülkenin değerlerinden ve hayatın gerçekliğinden kopmamak kafi.

<http://www.dipnot.tv/>